

— Харесва ми са, рѣкла Лила и почервенѣла.

— А баба Либеница харесва ли ти са ?

— Харесва ми са.

— А тѣханъ Павлинъ харесва ли ти са ?
Лила млъчала.

— Е, кажи, кажи и не срамувай са !
Той е умно и хрисимо момченце, и азъ ща да та дамъ нему, ако само искашъ ти сама, рѣкалъ бащата.

— Както ти искашъ, тато, и както иска мама ; азъ ща да слушамъ вазе.

— Е, ако е така, то цѣлуни ржката на свекървтъ си, като невѣста, — ти си вече невѣста.

Лила искавалила три поклопа и цѣлунала гигантската ржка на дѣда Либена ; а дѣдо Либенъ я цѣлупалъ по челото и далъ ѝ китката и кърпата съ еминштъ. Лила ги земала, оставила ги на пещъта,